
Spodní proudy

Nora Roberts

Zane se řídil pravidly. Bolest pominula, modřiny vybledly. V zimním středisku se doktora Bigelowa nikdo nevyptával na synovu cyklistickou nehodu, ani nezpochybňoval nařízení, že Zane musí zůstat v pokoji a nikdo ho nesmí rušit. Doma v Lakeview se nikdo nepozastavoval nad úrazem na lyžích.

Tedy až na Emily. Té nešlo do hlavy, proč Zaneovi dovolili lyžovat, když se zotavoval z těžké chřipky, ale ve výsledku se nic nezměnilo.

Život šel dál.

Jestli se Zane v něčem poučil, potom v tom, že musí být opatrný.

V pokoji bez říkání udržoval vzorný pořádek a čistotu. Bez odmlouvání plnil svoje povinnosti. Učil se – víc ze strachu než ze zájmu o učivo. Kdyby se mu zhoršil prospěch, čelil by následkům. Zakázali by mu baseball, který se stal jeho jedinou radostí, životním snem a budoucím útočištěm.

Až podepíše smlouvu s nějakým významným klubem, odjede odtud a ani se neohlédne.

Všichni se chovali, jako by 23. prosinec nikdy neexistoval. Všichni obyvatelé Lakeview Terrace žili ve lži. Úspěšně prošel všemi otcovými zkouškami – byl dost bystrý, aby poznal, že ho zkouší. Dočkal se mnoha zbytečných ústřků i ostrých facek, které se na něho snesly zcela bezdůvodně, a neušel mu otcův spokojený výraz, když Zane vyděšeně klopal oči k podlaze a mlčel.

V noci, když dům ztichl, Zane zapsal celou pravdu.

Dvanáctého ledna mě Graham přitiskl ke zdi. Tvrdil, že jsem při večeři trucoval a neprojevil náležitou vděčnost. Požádal jsem Micahova tátu, aby nikomu neříkal, že mě trénuje v posilovně. Vysvětlil jsem to tím, že to má být překvapení. Stejně s Grahamem nemluví. Myslím, že ho nemá zrovna

v lásce. Požádal mě, abych mu neříkal každých pět minut „pane“, protože si připadá, jako by se vrátil k armádě, a protože spolu makáme v posilovně, měl bych ho oslovovat Dave. Což je milé.

2. března. *Sílím! Už uzvednu osm kilo ve třech sériích po dvanácti opakováních! Přibral jsem dvě a půl kila. Podle Davea je to čistá svalovina. Zítřka máme první prezentační hru a trenér říkal, že mám raketovou paži! Podle mě za to může ta čistá svalovina. Na tréninku jsem válel a zítřka Eagles totálně rozdrtíme! Eliza mi poručila vyklidit nádobí z myčky. Řekl jsem ano a Graham na to: „Jak to mluvíš s matkou, ty malej bezcennej spratku? Říká se: „Ano, madam.““ Potom mámu praštil za to, že mě neopravila, a nazval ji pitomou mrchou. Viděl jsem, že se Britt málem rozplakala, tak jsem se na ni přísně podíval, aby se ovládla. Báł jsem se, že jí taky jednu vrazí.*

Každou noc zapisoval podrobnosti o baseballových utkáních, pokrocích v tělocvičně i otcově týrání.

Psal o svém nadšení a hrdosti, když se Lakeview Wildcats stali šampiony. Jak se otec během hry naparoval a cestou domů ho zkritizoval, za co mohl. Dave Carter si s ním nadšeně plácl a nazval ho šampionem.

V létě oslavil patnácté narozeniny. Měřil sto sedmdesát sedm a půl centimetru a vážil šedesát čtyři kila. Když ho Dave nazval štíhlou a zatvrzelou bojovou mašinou, netušil, kam Zane svým počínáním směřuje.

V noci 23. prosince se probudil z noční můry zbrocený potem. Zdálo se mu, že otec našel jeho notes a ubil ho k smrti.

Ale nic se nestalo. Svátky přišly a odešly.

Našel si první opravdovou přítelkyni. Jmenovala se Ashley Kinsdaleová. Blondýnka s veselýma očima, vzorná studentka, hvězda dívčího fotbalu a jeho první skutečná holka. V květnu ji pozval na školní ples a bylo to.

Protože společnost jim dělali Micah a jeho láska Mel, Dave se nabídl, že je odveze a zase pro ně dojede.

Zane si musel na ples pořídit nový oblek a nové boty. Předstíral, že je to vopruz, ale ve skutečnosti se mu líbilo, jak vypadá dospěle. Kromě toho povyrostl o pět centimetrů a protáhla se mu chodidla.

Nesnášel svoje vlasy. Otec mu naordinoval vojenskou délku a neustále ho strašil vojenskou akademií. Ale jinak se domníval, že mu to celkem sluší. Doufal, že do maturity bude měřit metr devadesát. Třeba se mu to povede.

Tím pádem by si s Grahamem hleděli z očí do očí. O Ashley Graham mluvil jako o „Zaneově děvce“, když nebyla poblíž.

Břícho ho ještě bolelo z rány, kterou schytl, když se po téhle hlášce na Grahama dotčeně podíval.

Dva roky a dva měsíce, připomínal si. Pak mu bude osmnáct a bude volný. Počítalo se s tím, že půjde na univerzitu v Chapel Hill v Severní Karolíně studovat medicínu. Jenže on měl namířeno do Jižní Kalifornie, a to nejenom proto, že tamější univerzita ležela na druhém konci země. Především nabízel solidní baseballový program.

Posle tam přihlášku a taky na státní univerzitu v Arizoně. Když byla tahle škola dobrá pro Barryho Bondse, tak je dobrá i pro Zanea Bigelowa.

Použije Emilyinu adresu a zasvětit tetu do svých plánů. Emily umí udržet tajemství, o tom nepochyboval. Ona pochopí, že se Zane nechce stát doktorem. Kdyby získal stipendium, tak by to šlo. Graham mu školné nezaplatí, když nepůjde v jeho šlépějích, proto stípko nutně potřebuje.

Vypadalo to slibně. Znamky měl výborné, a co se týče baseballu, trenér ho podpoří. Matika a přírodní vědy ho sice vraždily, ale podařilo se mu udržet dobrý průměr.

Bude za to Micahovi vděčný do konce života.

Ve srovnávacích testech nasbíral 190 bodů. Za matiku získal pouhých 50, za což si vykoledoval facku a ránu pěstí do břicha. Na jaře to zkusí znovu a matiku vytáhne. Musí se lépe připravit.

Nařídil si na to nemyslet. Má rande!

Někdo zaklepal na dveře. Zane mimoděk ztuhl v ramenou, než si uvědomil, že rodiče nikdy neklepou. Otevřel a na prahu stála Britt.

„Páni, ty jsi frajer!“

„Úplný gentleman, vid’? Až na ten trestanecký účes.“

„Aspoň si nemusíš každý den česat culíky, ani si je při hodině tance spínat do drdolu. Chloe se nechá ostříhat nakrátko... Je to fakt boží! Je mi třináct a musím se česat jako osmiletá holčička.“

„Micah a Mel budou mít dnes večer ve vlasech stejné modré proužky.“

„Jsou vážně divní.“ Sedla si na kraj jeho postele. „Hele... Znáš Majora Loweryho?“

„Trochu. Je v prváku a hraje basket. Vybrali ho do školní reprezentace. Proč?“

Natáčela si na prst konec culíku. „Jenom tak. Zkrátka jsem si na něho vzpomněla.“

„Nekecej,“ odfrkl si Zane. „Uvědom si, že on je na střední, ty ne.“

„Za rok tam budu.“

„Ajajaj! Tak ty jsi dostala zálusk na Maje?“ dobíral si ji. „Trénuješ líbání se zrcadlem, abys –“

„Sklapni!“

Bylo povinností staršího bratra trochu ji poškádlit. Vyluzoval zvuky, jako když se s někým líbá. Vtom se zarazil a otočil se k ní. „Ježíši, Britt, kam jsi dala oči?“

„Do toho ti nic není.“

Uraženě zvedla bradu a chystala se odejít. Mávl rukou, aby si zase sedla. „Major je černý.“

Oči jí vzplály. „Jestli od tebe uslyším nějaké rasistické řeči, tak –“

„Vychladni, Britt! Jako bys mě neznala.“

Zvedla bradu o něco víc. „Právě. Myslela jsem, že tě znám.“

„Slyšelas, jak mluví o Ashley jenom proto, že její prarodiče pocházejí z Irska? Přemýšlej o tom. Mysli na to, co by řekl, nebo dokonce udělal, kdyby tě viděl, že chodíš ven s černým klukem.“

Padla zpátky na postel. „Stejně na tom nesejde. Major ani neví, že existuji.“

„Kdyby Graham pojal pouhé podezření... Musíš být opatrná. Mazaná a opatrná. Ještě pět let. Víím, že ti to připadá jako celá věčnost, ale však ono to uteče.“

„Máma do mě hustí, že se musím snažit, aby mě pozvali na ples debutantek, až mi bude šestnáct. Musím chodit na balet, učit se etiketu, správně se oblékat a mluvit... Ty aspoň můžeš hrát baseball, Zane. Bílé šatičky a perly – kdybys věděl, jak mě to...“

Znovu vyskočila a zvedla ruce nad hlavu. „To nejsem já! Taková být nechci.“

„Myslíš, že já jsem tohle?“ Poklepal si prstem na vyholenou hlavu. „Hlavně buď chytrá a dávej si majzla. Hlavně až budu na vejšce.“ Podíval se ke dveřím. „Napadlo mě říct o tom Emily, než odjedu.“

„To nemůžeš!“ V očích se jí objevil strach a rezonoval i v hlase. „Zbláznil by se.“

„Právě o to jde. Až si uvědomí, že nenastoupím do Chapel Hill, začne zuřit. Potom mu dojde, že už na mě nemá žádný vliv. Může si na tobě vylévat zlost. Emily ti pomůže.“

„Jak?“

„Já nevím, ale nějak určitě ano.“ Neustále se užíral obavami o sestru. „Nedjedu odtud, dokud nebudu vědět, že ti někdo pomůže.“

„Nemůžeš mě chránit věčně.“

„Ale jo. Později si o tom promluvíme, ale ne tady v domě. Musíme to někomu říct. Třeba Micahovým rodičům.“

„Zane, to přece nejde! Stejně by nám nevěřili.“

„Dave je záchranář. Zná Grahama a já si myslím, že ho vůbec nemá v lásce. Sice o tom nemluví, ale ani nemusí. Potom to probereme,“ opakoval. „Ale já Grahamovi nedovolím, aby ti dál ubližoval.“

Chtěla něco říct, ale pak zavrtěla hlavou.

„Co je?“

„Nic. Teď to necháme být. Kdyby nás slyšeli...“

Četl o válečných zajatcích a o tom, jak potají spolupracovali, aby se pokusili o útěk. Napadlo ho, že jsou s Britt vězni ve vlastním domě.

Ale na celé čtyři hodiny je z něho svobodný člověk. Od chvíle, kdy nasedne do Carterova SUV až do okamžiku, kdy z něj zase vystoupí, bude všechno v normálu a bude legrace.

Ano, dojde ke dveřím, kde bydlí Ashley, vstoupí dovnitř a nechá se s ní aspoň milionkrát vyfotografovat... Ukázalo se, že v domě jsou dokonce i její prarodiče, mluvící bezva přízvukem, a pořídili další milion fotek.

Ashley to nesmírně slušelo. Vlasy měla samou vlnu, prý jí je natočila máma. Pochválil jí šaty. Doopravdy se mu líbily, protože modrá ladila s jejíma očima.

Taneční výbor vyzdobil tělocvičnu v plážovém stylu. Nijak ho to neohromilo, ale dýdžej a světla byly OK.

A protože o Micahovi se ví, že je nejhorší tanečník v dějinách lidstva, Zaneovi připadaly jeho vlastní pohyby celkem ucházející. Zamlouvaly se mu zejména ploužáky, kdy stačilo pouze se kývat do rytmu a Ashley se k němu tiskla.

Dokonce mu dovolila, aby se dotkl jejích ňader. Sice přes tričko, ale měl na nich ruce. Doufal, že nepotrvá dlouho a umožní mu zjistit, jaká jsou doopravdy.

Když viděl, jak se na něho usmívá, věřil, že i na tuhle zkušenost brzy dojde.

Objala ho pažemi kolem krku a nepatrně zatáhla, aby mu dala najevo, že chce políbit. Chutnala po želé bonbonech a voněla po květinách.

„Tohle je ta nejlepší noc,“ zamumlala. „Ještě jeden týden školy a pak léto.“

„Tři a půl dne,“ opravil ji.

„Ještě lepší. Ale... Bude se mi po tobě stýskat, až odjedete na dovolenou do Itálie.“

„Vždyť ty jedeš do Irska.“ Znovu ji přivinul blíž. „Kéž bychom tam odletěli ve stejný čas. Alespoň bychom byli na jedné straně světa.“

„Musíš mi napsat. Taky ti napíšu. Kéž bys měl mobil! Mohli bychom si posílat esemesky.“

„Pokusím se nějaký získat. Naši budou proti, ale možná bych dokázal přemluvit Emily, aby mi nějaký obstarala na svoje jméno. Pak jí ho zaplatím.“

A musím ho důkladně schovat. Jako notes.

„To by bylo super! Neumím si představit, že bych žila bez mobilu. Nepřipadáš si úplně odříznutý od světa? Mobil má přece každý. Tvoji rodiče jsou opravdu strašně přísní. Jde z nich hrůza.“

Nemáš ponětí. „Jo, to jsou.“

Písnička skončila a ona se k němu ještě chvíli tiskla. „Třeba už tě přestanou držet tak zkrátka, když jsme teď starší...“

„Možná jo. Co kdybychom šli na chvílku ven a...“

Opět se usmála. Věděla, co znamená ono „a“. „Jdeme!“

Noc byla studená, proto přehodil Ashley přes ramena svoje sako. Ostatní děcka si chodila ven poklábosit, tajně si zakouřit cigó nebo nějaké to brko. Anebo si dopřát ono „a“.

Drželi se dál od kuřáků cigaret i marihuany. Nechtěl, aby z něho otec ucítil kouř. To by za vojenskou školu rozhodně nestálo. Odvedl Ashley do hlubokých stínů, aby se mohli pořádně líbat a možná by se při tom mohl dotýkat jejích nader.

Zrovna když ho napadlo, že by se mohl dostat na další metu, odtáhla se. „Musíme ubrat.“

Pod rukama cítil, jak jí tluče srdce. Přerývaně oddechovala. Kéž by si o minutu pospíšil. Možná by mu stačilo třicet vteřin.

„Nechci.“ Setřásla jeho ruku. „Ale musíme.“

„Vážně tě mám moc rád, Ashley.“

„Taky tě mám moc ráda, ale musíme se vrátit dovnitř. Nezlob se.“

„Já se nezlobím.“ Připadal si zklamaný. A měl takovou erekci, až se bál, jestli vůbec dokáže chodit. „Chápu to. Jenom... Hodně na tebe myslím. I na to, že bych strašně rád s tebou byl.“

Když k němu vzhledla, napadlo ho, že má oči modré jako hladina jezera. Jsou tak vlídné, tak modré, skoro tekuté.

„Já s tebou taky. Právě proto se musíme vrátit dovnitř. Babička bylo přesně tolik jako mně, když čekala tátu.“

„Ježíši!“

„Právě. Takže se radši vrátíme na parket.“

Tak tohle ho opravdu nenapadlo. Nepřepokládal, že by to spolu dělali. V téhle kategorii ještě neuvažoval a netušil, co si myslet o tom, že ona ano.

A tohle vědomí mu s erekcí rozhodně nepomohlo.

„Já jen potřebuji... áh...“

Pohlédla dolů a zakřenila se, tekuté oči se jí smály. „Aha. Dobře... Mysli na něco z matiky.“

„To by šlo.“

Báječně se pobavil. Když doprovodil Ashley ke dveřím, dočkal se opravdového políbení. A když si v duchu opakoval matematické vzorce, dokázal se vrátit k autu, aniž sám sebe zahanbil.

Napadlo ho, že když o tom bude psát do notesu, jako by tyhle události znovu prožil. Kromě toho bude mít jeden ucelený záznam, v němž se nestalo nic hnusného. Nebude psát o písemkách, domácích úkolech ani Grahamových útocích.

„Díky za odvoz, chlape,“ usmál se na Davea a plácl si s Micahem.

Zamířil ke dveřím. Napůl si přál, aby se mohl projít ulicemi a přemýšlet o Ashley a o tom posledním polibku. Ale v půl dvanácté musel být doma.

Možná by mohl risknout malou svačinu, což bylo po večeři striktně zakázané, ale po tanci mu vyhládlo. Napadlo ho, že by si dal sendvič, ale Graham má plátky šunky určitě spočítané.

Radši ne. Nebude pokoušet štěstí. Poslední dobou je Graham obzvlášť naštvaný. Sice ho nebije ani do něho nestrká, zato na něho cení zuby jako pes, který se chystá kousnout.

Když Zane odemkl dveře a vešel dovnitř, zuby se zablýskly.

„Přetáhl jsi večerku.“ Graham stál v hale se sklenkou skotské v ruce a oči měl studené jako kostky ledu.

„Pane, je jedenáct třicet.“

„Jedenáct třicet čtyři. Copak neznáš hodiny?“

„Znám, pane.“

„Na čase záleží. Dodržovat pravidla se musí. Opustit dům za účelem zábavy je privilegium, ne právo.“

„Ano, pane.“ Dva roky, dva měsíce, opakoval si v duchu jako mantru.

„*Můj* čas je drahý. Myslíš, že nemám nic lepšího na práci než čekat na svého syna, protože mu nemůžu věřit, že dodrží pravidla?“

Instinkt Zanea varoval, aby držel hlavu skloněnou, protože se něco děje. Možná za to může skotská, anebo se dere na povrch něco, co v otci v posledních dnech vřelo.

„Omlouvám se. Musel jsem doprovodit děvčata...“

Očekával útok, proto mimoděk ucouvl o několik kroků.

„Vážně si myslíš, že chci slyšet omluvy? Měl bys být dost odpovědný na to, abys dbal na čas a respektoval pravidla. Ale ty jsi jako obvykle nezodpovědný a děláš si, co chceš. Máš čtrnáct dní domácí vězení. Kromě toho platí zákaz televize, videoher, venkovních aktivit a baseballu.“

Zane prudce vzhlédl. „Pane, budeme jezdit po celých Státech a obhajovat vítězství v šampionátu. My –“

Nad špatnou náladou vítězila samolibost. „Takže tvůj nedostatek odpovědnosti poškodí školu a spoluhráče. Žádná sláva tě nečeká. Jsi vrták, Zane, a vrtákem zůstaneš.“

Zane to viděl. Viděl to tak jasně jako neonový nápis.

„O tom to všechno je? Nechceš, abych hrál, a stal se součástí vítězného týmu? Nechceš, abych vynikl. Proto si vymýšlíš záminky, jak mě potrestat. Ty –“

Kvůli vlastnímu vzteku zapomněl na opatrnost a schytl facku.

„A zarach platí o dva týdny déle.“ Graham odhodil drink stranou, popadl syna za košili a narazil ho na dveře.

V tu chvíli Zane věděl, že se nemýlí. Čtyři minuty se staly záminkou připravit ho o něco, co miluje. Zatnul ruce v pěsti.

„Pil jsi?“

„Ne.“

Graham s ním znovu praštil. „Nelži mi! Vzal sis nějaké drogy?“

„Ne.“ Zane si uvolnil kravatu.

„Zalezl jsi někam do křoví a strčil ho do té děvky, že jo?“

„Ne! Ashley není žádná děvka.“

„Je to normální kurva a ty jsi moc blbý na to, abys viděl, že se na tebe lepší jenom kvůli mým penězům. Přijdeš si pozdě, napůl nahý a tvrdíš, žeš ji nevoškal. Tohle neberu.“

„Neměl jsem drogy, alkohol ani sex. Byl jsem na školním plese.“
 Rána do žaludku bolela a připravila ho o dech, ale vnitřně se obrnil.
 „Co jsi to za chlapa, když se nedostaneš do kalhotek jedné děvky?“

„Grahame!“

Na manželku se Graham ani nepodíval. „Drž hubu! Mám práci.“

„Britt je špatně. Strašně zvrací.“

„Porad si s tím!“

„Grahame, je jí příšerně zle a je hysterická. Udělej něco!“

„Dobře, já něco udělám.“ Odstrčil Zanea stranou a vykročil do schodů.

Zane téměř lhostejně sledoval, jak Graham buší pěstmi do své ženy, ta křičí a snaží se mu úderu oplácet. Ať se třeba zabijí, pomyslel si. Jsou jako zvířata. Jenom se potřebuje kolem nich protáhnout a dostat se k Britt.

Vykročil do schodů, ale zvuky rvačky a nadávky způsobily, že sestra vyběhla ven z pokoje. Byla bledá jako duch a zakrývala si uši. „Přestaňte, přestaňte! Prosím! Já už to nevydržím! Už to nevydržím!“

Tentokrát schytala nenávisť políček Britt. Když Zane zaslechl sestru vyjeknout a viděl, jak padá na podlahu, něco se v něm zlomilo. Schody bral po dvou a kypěl v něm vztek. Sotva se k němu Graham otočil, Zane se rozmáchl pěstí.

„Uvidíme, jak se ti to bude líbit.“

Více než rok trénované svaly učinily své a šok zračící se v Grahamově obličejí přinesl Zaneovi upřímnou radost. Vytryskla krev a povzbudila ho.

Všichni křičeli. Nepřestal. Nemohl. Nepřestane, dokud nevyřídí chlapa, který mu dělá ze života peklo.

Jako z velké dálky slyšel Britt, jak volá o pomoc a diktuje adresu. Cítil, jak mu Eliza drásá tvář nehty. Ani to ho nezastavilo.

Pak zakopl a padal. Letěl. Loket narazil do dřevěné desky schodu jako když kladivo udeří na hlavičku hřebíku. Cítil, jak něco praská, láme se a tříští, a zaplavila ho žhavá rudá bolest, jak se praštil hlavou o další.

Jako v mráкотách se pokusil zvednout. Podařilo se mu dostat na kolena. Zvedl pěsti, aby se mohl bránit.

Ale Graham se na něho nevrhl. Po schodech nikdo nešel. A Britt přestala ječet.

Pochopil, že by mohlo být hůř, a přinutil se vstát. Zase upadl. Má něco s kotníkem. Nezbyvá než se odplazit.

Dostal se k podestě, když Graham vytáhl Britt ven z pokoje – po podlaze a za vlasy. V druhé ruce nesl lékařský kufřík.

Nebránila se, neplakala, nehýbala se a Zane se poprvé bál o její život.

„Ani se jí nedotkni, ty zmrde!“

„Tohle je tvoje práce.“ Jeho hlas zněl bezvýrazně a klidně. Graham začal sestupovat ze schodů. „Teď už to vojenská škola nebude. Budeš si přát, aby byla, ale na to už je pozdě.“

Stál nad Zanem a studoval ho s nakloněnou hlavou. „Vyvedl ses po matce – jak vzhledem, tak nedostatkem ctižádostivosti i hanebným přístupem. Mám vážné pochybnosti, jestli jsi můj biologický syn.“

„Doufám, že máš pravdu.“

Kopnutí do Zaneova břicha působilo skoro lhostejně.

„Ale oficiálně tvůj otec jsem, a navíc uznávaný přední člen zdejší komunity. Činy mají svoje následky. A ty teď zaplatíš za ty svoje.“

„Jdi do prdele i s těmi svými následky! Co jsi udělal Britt, ty hajzle?“

„Ale ne, *synáčku*, udělal jsi to ty!“

Ozvalo se kvílení sirén a Zane za to děkoval Bohu. Britt zavolala pomoc. Musela zatelefonovat na tísňovou linku.

„Stejně tě zavrou!“

Graham se uchechtl a zavrtěl hlavou. Postavil kufřík a zamířil ke dveřím. „Takového pitomce bych rozhodně nezplodil... Elizo!“

„Ano! Ano, Grahame.“

„Uděláš a řekneš přesně to, co jsem ti poručil.“

Otevřel dveře, zhluboka se nadechl a vyběhl ven. „Tady! Tady!“ mával rukama na policejní vůz. Hlas se mu teď třásl a oči měl plné slz.

Nepřekvapilo ho, když z policejního vozu vyskočil náčelník místního oddělení Tom Bost. Koneckonců si ho pěstoval jako přítele – a považoval ho za užitečného idiota.

Tak mu předvedeme malé představení, pomyslel si, předklonil se a opřel si ruce o kolena, jako by nemohl popadnout dech.

„Panebože, Grahame! Co se tu stalo?“

„Tome, ach, Tome! Potřebujeme sanitku.“

„Už je na cestě.“

„Zane... Já to nechápu... Nemůžu... Napadl mámu, Tome. Pěstmi. Potom se pustil do malé Britt. Běžel jsem nahoru, abych ho zastavil. Porvali

jsme se. Spadl ze schodů. Musel jsem dát Britt sedativa. Kluk je zraněný, Tome. Je zraněný, a podle mě se pomátl.“

„Vydrž! Zůstaň tady.“ Tom Bost mávl na podřízené.

Jak jinak, když někdo od Bigelowých zavolá na tísňovou linku, všichni jsou okamžitě v pohotovosti, uvažoval Graham. Zavrtěl hlavou a odkulhal za Tomem do domu.

„Tome, Tome!“ Nahoře na schodišti seděla Eliza a svírala v náruči bezvládnou Britt. „Potřebujeme sanitku! Moje děťátko, moje holčička...“

„Hned tu bude. Ježíši, Zane!“ Tom se u něho přikrčil. „Co to do tebe vjelo? Jsi na drogách?“

„Ne. Ne. Zase ji zmlátil a potom se vrhl na Britt. Chtěl jsem ho zastavit.“

„Jak můžeš něco takového říct?“ Eliza se rozplakala, dceru kolébala v náruči. „Graham nikdy nevztáhl ruku na mě ani na děti! Proboha, Zane, co jsi to udělal?“

Ohromený Zane nestačil zírat. „Ona lže – lže, aby ho chránila.“

„Vrátil se ze školního plesu. Čekala jsem na něho. Britt bylo zle a zvracela. Potřebovala jsem se o ni postarat, tak jsem ho odbyla, že na něho nemám čas. Začal zuřit. Uhodil mě.“

Zane si přitiskl poraněnou ruku k hrudi. Cítil, jak v něm něco umírá.

„Co jsi to za matku?“ ucedil trpce.

„Vždycky na Britt žárlil, ale neměla jsem ponětí...“ Eliza objímala Britt a rozvzlykala se.

Do domu vtrhli dva záchranáři.

„Napřed ošetřete ty dvě.“ Tom ukázal prstem.

Graham zvedl lékařský kufřík. „Odvezte je do nemocnice.“

„A ty pojeděs s nimi,“ dodal Tom.

Graham přikývl. „Potřebuji s tebou mluvit, Tome. Venku.“ Nato se obrátil k záchranářům. „Tvrdí, že si nevzal žádné drogy a nepil alkohol. Nejsem si tím jistý. Nebylo by to prvně.“

„Ty lháři!“

„Chlapče, uklidni se.“

Zane poznal v jednom ze záchranářů Natea, Daveova kamaráda. „Já jsem to neudělal. Přísahám! Já ne!“

„Dobře, synku, teď se o tebe postaráme.“

Zane zavřel oči. „Neudělal jsem to.“

„Ne abyste mu dali něco proti bolesti!“ varoval záchranáře Graham, mířící s Tomem ven. „Musíme mu udělat test na drogy. Nedá se mu věřit.“

„Já drogy neberu!“ Slzy mu došly, zbyla jen beznaděj a únava. „Ani nepiju. Vyhodí vás z týmu, když jo. Jedeme na turnaj.“

Strašně to bolelo. Bolelo ho celé tělo. Jako by se znovu vrátil onen dvacátý třetí prosinec. Ale když mu kotník a loket zafixovali, pocítil určitou úlevu.

Položili ho na nosítka a odváželi ven. Vrátil se Tom a příšerně se chmuřil. „Musím mu nasadit pouta.“

„Ježíšmarjá, náčelníku!“ Nate položil ruku na Zaneovo zdravé rameno. „Má zlomenou ruku a možná roztržený loket. Kotník bych odhadoval na vlasovou frakturu. A pokud ne, tak je ošklivě vymknutý. Na tu nohu se nepostaví. Mimoto má otřes mozku a je v šoku. Kam by vám v takovém stavu utíkal?“

„Je to předpis.“ Bost bojovně vystrčil bradu. „Je obžalovaný z trojnásobného napadení.“

Když Tom Bost přicvakl Zaneovi železko na zdravé zápěstí a druhé připevnil k nosítkům, Zane mu zíral do očí. Nespatřil v nich žádné slitování, ani stín pochybností. Přesně, jak otec vždycky tvrdil.

Přesto to zkusil. „Neudělal jsem to.“

„Zane, oba tvoji rodiče říkají totéž. Tvoje sestra je pod sedativy, ale zítra ji vyslechnu.“ Bost mu položil dlaň na ruku, jako by ho chtěl utěšit nebo ujistit. „Zajistíme ti pomoc, kterou potřebuješ.“

Vyvezli ho ven. Z okolních domů se vyhrnuli sousedé. Slyšel je mluvit. Kdo mu uvěří? Žádný z nich. Nikdo.

Pohlédl na oblohu. Zářily na ní tytéž hvězdy, jaké pozoroval s Ashley. Ale nic už nebylo jako dřív. Odtedka bude všechno jinak.

Zaslechl rychlé kroky a mimoděk se přikrčil. Táta se vrací, aby ho dorazil. Nikdo ho nezastaví.

Ale byl to Dave. Sevřel jeho dlaň.

„Zane, dopadne to dobře.“

„Já Britt neublížil. Ani matce.“

„Já vím, že ne. Sakra, proč má pouta?“

„Uhni, Dave.“

„Co se to k čertu děje, náčelníku? Toho kluka jsem přivezl domů ani ne před půl hodinou. Byl s mým synem na školním plese. Skvěle se bavili. Jak se ti to stalo, Zane?“

„Zase ji zmlátil. Napřed se vrhl na mě a potom na ni. Tentokrát se pustil i do Britt. Nemohl jsem to připustit. Pokoušel jsem se ho zastavit.“

V Daveových očích uviděl to, co v náčelníkových postrádal. Tenhle muž mu věří.

„Krucí! Kde je Graham Bigelow?“

„Na cestě do nemocnice spolu se ženou a dcerou. Dave, nelíbí se mi to o nic víc než tobě, ale Zane je obviněn z napadení. Po ošetření ho odvezeme do Buncombe.“

„Proboha, Tome! Vždyť toho kluka znáš!“

Bost si stál za svým. „Také znám jeho rodiče a oba proti němu vypovídali. Nemám na vybranou, Dave. Vznegli proti němu obvinění a soudce Wallace podal žalobu. Musíš uhnout.“

„Nemusím. Jsem záchranář. Pojedu s ním. Někdo se musí toho kluka zastat.“ Dave vyskočil do sanitky a pomohl naložit nosítka. „Jak je na tom, Nate?“

Zane šátral po Daveově ruce. „Je to zrůda,“ zamumlal, sotva se zabouchly dveře.

„Kdo, šampione?“

„Graham Bigelow. Je to zrůda. A Eliza taky. Oba jsou zrůdy. Nedovol, aby ublížili mé sestře.“

„Bez obav! Teď všechno pusť z hlavy a nech nás, ať se o tebe postaráme.“

„Emily.“ Někdo mi věří, pomyslel si Zane a zavřel oči. Někdo ano. Spolu s tímto vědomím se objevil paprsek naděje, který bolel skoro stejně jako zlomená paže.

„Řekni to Emily. Zavolej jí a pověz, co se stalo. Prosím.“

„Udělám to. Ničeho se neboj.“

„Musí se postarat o Britt. Já ji teď chránit nemůžu.“

Cítil, jak mu do očí vhrkly slzy, když ho Dave pohladil po tváři. Proto se odvrátil a poddal se milosrdné otupělosti.

Přeložila Jana Vlčková a Hana Černá